

sistema o pensen que és impossible o no els interessa.

—A cap?

—En el cas del senyor Carretero, com que ha incorporat aquests dos fronts —independència de Catalunya i regeneració democràtic—, és l'únic amb qui he trobat aquesta necessitat, tot i que la part de la independència des-torba el més important. Si hom arriba al Parlament amb els dos objectius, ha de triar l'un o l'altre. I la regeneració pot quedar en un segon pla. La meva comprovació —jo crec que la seva, fins i tot, però bé...— és que aquest sistema no pot continuar així. Els partits, els òrgans dels partits, els sindicats i les empreses que formen part de tot això... tot plegat t'afarta.

—**Tornem a Josep Anglada, líder de Plataforma per Catalunya. Vau voler parlar-hi vós?**

—No. Un conegut comú ens va proposar que parléssim. No va sortir de mi. No sé si va sortir d'ell tampoc. Jo parlo amb tothom. Va ser cordial. De seguida vaig veure que... Entenc que per a determinades parts de la població que tenen un índex d'immigració molt gran, el fenomen s'hagi convertit en un problema i que la gent focalitzi sobre l'altre —l'immigrant sempre és l'altre. Si trobem algú que puguem culpar ja està bé. Però això és molt perillós. Aquest és un moment tan delicat que no es pot fer traç gruixut. La situació és massa complicada per a no estigmatitzar ningú. I primer de tot hem de netejar el sistema.

—**Parleu de regeneració i de revolució individual. No és molt pretensió assumir aquest paper?**

—Sí, però, amb tots els respectes i les distàncies, Gandhi també va dir que la revolució havia de ser interior. I tots els grans canvis que ha viscut el món han començat perquè determinada gent ha començat a posar paraules a qüestions que ja havien arrelat en la ment de les persones. Jo crec que les idees acaben fent l'acció. Aquesta inquietud, que jo vaig copsant al carrer, en associacions i grups diversos, ja existeix. Cal que algú hi posi nom. Sí que és pretensió. Hi ha cap somni que no ho sigui?

Àlex Milian

Bauzá, cap al lideratge ferm

Amb el suport de Rajoy, el president del PP balear confia a consolidar-se al capdavant del partit.

La situació del PP balear és diferent de la que travessa el partit a la resta dels Països Catalans. A les Illes, la pèrdua del poder el 2007 va ser traumàtica. Fins al punt que, com és prou sabut, el president del partit i ex-president del govern, Jaume Matas, dimití el càrrec, abandonà la política i se n'anà a Washington a fer feina en una consultora internacional i, més tard, pel seu compte com a assessor d'inversions. Des de la fugida de Matas la situació del PP esdevingué un caos. Primer de tot, amb el suport de Mariano Rajoy i de la cúpula de Madrid, la vice-presidenta Rosa Estaràs assumí interinament el càrrec. Però des de tot d'una hagué de fer front a prou contestació interna de grups més o menys difusos —regionalistes com Jaume Font o Antoni Pastor, d'una banda, o l'espanyolista Carlos Delgado, batlle de Calvià, d'una altra— que no acceptaven la imposició de Madrid i volien un congrés extraordinari. No es va fer. Hageren d'esperar a la convocatòria de l'assemblea ordinària, el juliol del 2008.

Estaràs. En el conclave conservador balear, Estaràs únicament va tenir l'oposició de Delgado. Els regionalistes, finalment, feren costat a la presidenta. Guanyà el congrés —64% contra 36%— i semblà que començava el camí d'una progressiva normalització. Però, ben al contrari, la presidència d'Estaràs fou un infern. La causa: els escàndols continus per presumpta corrupció que esquitxaven membres del govern de Jaume Matas i fins i tot ell mateix, en el cas *Palma Arena* i en el de la investigació del patrimoni acumulat per ell i la seva esposa, Maitè Areal, durant el quadrienni en què fou president. A més, les desavinences internes, lluny d'esvair-se, es revifaren amb força. Per a l'elecció de la junta

insular de Mallorca, l'antic aliat regionalista d'Estaràs, Pastor, s'enfrontà al grup de la presidenta. Pastor perdé per poc i la situació no millorà. D'una altra banda, la pressió de Delgado no va cessar. Tot al contrari, cada volta era més intensa.

Enmig de la doble tensió creixent —els casos de corrupció d'una banda i les bregues internes d'una altra—, Estaràs mirava de controlar el partit, però de cada cop era més evident que l'erosió de què era objecte feia molt difícil que es consolidàs com a líder i, sobretot, que pogués ser la candidata a la presidència del govern el 2011. A principi d'enguany, l'acumulació de casos de corrupció era tal que Estaràs arribà a dir en una conferència de premsa: "Jo ja no pos la mà al foc per ningú." Ho deia amb la cara desencaxada i amb un to de veu que palesava el cansament i la derrota anímica. A la primavera, de sobte, el PP anuncia que Estaràs serà candidata a la llista al Parlament Europeu, a les eleccions del 7 de juny. En un lloc d'elecció segura, la presidenta del PP veia una sortida personal a la situació insostenible que vivia a Palma. Insistí una vegada i una altra que no pensava deixar la presidència del PP: "Puc dur la direcció del partit essent eurodiputada" o "no descart ser la candidata [a presidenta del govern] el 2011", digué. Però ningú, ni dins ni fora del partit, no s'ho creia. De fet, aleshores ja es començava a veure que molt probablement hi havia una operació, teledirigida des de Madrid per part de la cúpula conservadora, que tenia l'objectiu de posar al capdavant del PP una cara nova, algú sense cap taca per corrupció, jove i que —a l'estil de Feijóo a Galícia— pogués ser un revulsiu per a un partit deprimat. Aquesta anàlisi tenia fins i tot nom i llinatges, els de José Ramón Bauzá, batlle de Marratxí amb majoria absoluta.

El president del PP balear, José Ramón Bauzá, al costat de la seva antecessora, Rosa Estaràs.

L'estiu passat Estaràs dimití el càrrec de presidenta del PP balear i s'anuncià que era substituïda per Bauzá. L'operació s'havia avançat uns quants mesos, però es complia.

Bauzá. Els mesos transcorreguts d'aleshores ençà, Bauzá ha intentat, amb èxit parcial, d'atreure antics crítics d'Estaràs i mantenir la fidelitat de l'aparell del PP balear, en perfecta sintonia amb Rajoy. Ha aconseguit que l'ex-crític regionalista Antoni Pastor –batlle de Manacor– sigui membre de l'oficialitat. L'operació per fer-lo seu es va engegar tan bon punt Estaràs dimití de diputada del Parlament Balear –càrrec incompatible amb l'es-

có europeu–, el juliol passat. Aleshores s'havia d'elegir el nou portaveu. Bauzá sabé maniobrar: nomenà al seu company oficialista Francesc Fiol com a portaveu durant un any, i l'ex-crític Pastor com a portaveu per al darrer any de la legislatura.

Fou així com el nou president es pogué reforçar una mica. Compta amb el suport absolut de Rajoy i de la cúpula de Madrid, que ha avortat tot intent de rebel·lió interna. El batlle espanyolista de Calvià ha provat unes quantes vegades d'arribar a la direcció a Madrid per obtenir-hi suport amb l'objectiu de desbancar, primer, Estaràs i ara, Bauzá, però mai no se n'ha sortit. Ara bé, això no vol dir que les

aigües s'hagin calmat, a les Balears. Delgado fa tanta pressió com pot a través dels mitjans de comunicació i d'actes que l'allunyen de la direcció de Palma –encarregà una enquesta el resultat de la qual fou que ell és el millor president del PP possible; llegeix discursos incendiàries en actes oficials; fa dues setmanes penjà una enorme bandera espanyola al poble...–, mentre que el regionalista Jaume Font s'ha desmarcat de Bauzá i reclama un congrés extraordinari que el president no diu que no vulgui convocar, sinó que “ara no és hora”. Ningú no dubta que vol fer temps per poder convocarlo quan estigui cert que el guanyarà i que podrà ser el candidat el 2011. Per desfer-se de tot possible llast del passat, Bauzá ha creat una direcció a mida. No hi ha cap membre del grup de dirigents que foren consellers amb Matas. Només Fiol i Pastor tenen vincles amb el passat matista, però ni l'un ni l'altre no han estat sospitosos de cap afer relacionat amb la corrupció.

En els intents de consolidar-se, serà clau el dia 26 de novembre. En efecte, d'aquí a dues setmanes tindrà lloc el congrés del PP de Palma. S'enfrontaran per la presidència de la junta territorial de Palma el candidat oficialista Fiol i el crític José María Rodríguez, ex-secretari general del PP balear i ex-conseller amb Matas. Fiol té tot el suport de la direcció balear i de Madrid. El PP espanyol no vol de cap manera Rodríguez i, de fet, ha forçat un canvi en el sistema d'elecció del president de Palma –per primera vegada serà per elecció directa de tots els militants el mateix dia; abans era per juntes locals de districte–, cosa que va contra els interessos de Rodríguez, que controlava les juntes de districte. Si Rodríguez venç finalment, Bauzá tindrà un maldecap seriós perquè la possible –gairebé segura– aliança entre les juntes territorials de Palma i de Calvià podrien tenir prou força inestabilitzadora, car són les dues més importants de les Illes. Si, per contra, guanya Fiol, Bauzá tindrà camí lliure per a consolidar-se i ser el candidat el 2011, tal com ho vol la direcció del PP espanyol, encapçalada per Rajoy.

Miquel Payeras